

Pod vrbou

„Nezapomeň si svačinu! nebud' tam dlouho!“ udílela rady maminka.

Jakub jen příkyvoval a do batůžku si balil potřebné věci. Háčky, třpytky, pruty a suchý chleba. Ten nebyl na svačinu pro něj, ale pro ryby. Kuba byl totiž vášnivý rybář. Dědeček ho jednou vzal s sebou na ryby a od té doby se Kuba do rybaření zamiloval. O rybách věděl úplně všechno. V deseti letech získal

rybářský lístek, a od dvanácti mohl na ryby chodit i sám. Domů ale nikdy rybu nedonesl. Měl ryby tak rád, že je nechtěl zabít a jíst. Vždycky rybu chytil, dobře si ji prohlédl, změřil, zvážil, a pak ji zase pustil zpátky do rybníka. Vedl si pečlivé záznamy, a tak, když nějakou rybu chytil podruhé, už věděl, která to je. Rybám totiž dával i jména. Jeho nejoblíbenější místo bylo hned vedle staré vrby. Tam ryby braly nejvíc. Občas to tam ale působilo i trochu strašidelně. Voda tam šplouchala, jako kdyby tam žil přinejmenším obrovský sumec.

Nebyl to sumec. Byl to vodník, který v rybníce bydlel. Přímo pod vrbou. Přes den se ale moc neukazoval. Jen večer občas vylezl na vrbu, pozoroval odraz měsíce na vodní hladině a přitom přemýšlel. O rybách, o rybníce a o životě v něm. Rybáře v lásce neměl, jen Jakuba. Věděl, že ryby obdivuje a neodnáší je pryč. Proto mu je dokonce tajně dohazoval a pak po očku pozoroval, jak se ze svého úlovku raduje.

„Tak co, mladej, berou?“ zeptal se nějaký rybář, když viděl, že Kuba právě ulovil velikého kapra.

„Berou,“ odpověděl Kuba s úsměvem. Když si kapra zvážil a změřil, pomazlil se s ním a pak ho pustil zpátky do vody.

„Co to děláš?“ zeptal se nevěřičně rybář a měl sto chutí se vrhnout do vody, aby kapra znovu vylovil. Naštěstí si včas

uvědomil, že holýma rukama to asi nepůjde, a posadil se vedle Jakuba.

„Nebude ti vadit, když tu budu chytat taky? Na druhém břehu nějak neberou.“

Kubovi to nevadilo. Tiše seděli vedle sebe, zírali na hladinu a čekali, až se vlasec napne a splávek potopí pod hladinu. Marně. Do večera už žádná ryba nezabrala. Rybář si naštvane sbalil svůj prut a chystal se odejít. V tom samém okamžiku se Kubův splávek ponořil a okolo něj se hladina zčeřila. Rychle popadl prut a zběsile točil navijákem. Ryba se pomalu blížila. Už z dálky bylo jasné, že je to jeho největší úlovek.

Rybář se zastavil a nechápavě na kluka hleděl. Byl zvědavý, co ulovil. Když sám nic nechytil, přál si, aby to bylo třeba staré křeslo nebo něco takového. Byla to ovšem štika, jakou ještě nikdy neviděl. Chtěl se na ni vrhnout, aby ji tomu hloupému

klukovi vzal, ale najednou se pod ním začala země propadat. Byl uvězněný v bažině. Plácal se v blátě, zatímco si Kuba zapisoval míru a váhu svého rekordního úlovku. Rybáři se podařilo dostat z bažiny dřív, než Kuba štika vypustil zpátky. Vrhнул se k němu, aby ji ukořistil pro sebe, ale vtom ho omotaly šlahouny nějakých vodních řas. Vyprostil se z nich, až když byla štika zpátky ve vodě.

Kuba kromě rybářova klení zaslechl i tichý smích. Koutkem oka zahlédl vodníka, který se ponořil do vody hned pod vrbou.

Druhého dne si rybář přivedl posily. Kuba netušil nic zlého. Seděl nad svými pruty a trpělivě vyhlížel další úlovek.

„Přiznej se!“ udeřil na něj rybář.

Kuba nevěděl, k čemu by se měl přiznávat.

„Že ses spolčil s vodníkem? V noci ho tu na vrbě viděli. Proto nám ryby neberou, a tobě jo! Kde je? Však my si to s ním vyřídíme!“ spustil zhurta rybář, který včera dostal za vyučenou.

Kuba se podíval směrem pod vrbu. Ve vodě byl opravdový vodník. Potutelně se usmíval, přitom si dal prst před pusou a zašeptal: „Pst!“

Kuba se usmál, pak se obrátil k pánům rybářům a prohlásil: „Copak vy nevíte, že vodníci jsou jenom v pohádkách? Tady žádný vodník není!“

Rybáři se na sebe zmateně dívali, ale k odchodu se neměli. Smetla je až vlna, která se z rybníku vyvalila. Zvláštní bylo, že Kuby se ani nedotkla.

Od té doby se rybáři u rybníka báli ukázat, a tak si tam Kuba v klidu rybařil sám. S vodníkem se spřátelil. Nosil mu všelijaké dobroty nebo mu při čekání na další úlovek předčítal Vodnické pohádky.

Píšťalka

Josífek dostal ke dvanáctým narozeninám ten nejbáječnější dárek, jaký může kluk dostat.

„To je nůž. Opravdický nůž!“ radoval se, když si dárek rozbalil.

„Musíš být opatrný, abys neublížil sobě, ani nikomu jinému,“ zdůraznila maminka.

„Naučím tě s ním zacházet,“ nabídl se tatínek